

Que sonin les ciutats: la música com a infraestructura de resiliència

Published by [Interacció](#) [1] on 20/05/2020 - 14:25 | Last modification: 08/04/2026 - 08:42

Avui aquest manual pot resultar especialment útil per al món local. No tant perquè ofereixi una recepta tancada, sinó perquè ajuda a reformular el marc. Pensar la música com a política urbana no vol dir simplement donar-li més centralitat institucional. Vol dir assumir que la ciutat també es juga en aquests ecosistemes aparentment sectorials, i que la manera com els reconeix, els regula i els sosté diu molt sobre quin model urbà està construint. (n. de l'e., 2026)

Pensar la música com a política urbana implica molt més que donar suport a un sector cultural: implica decidir quin lloc ocupa en l'estructura mateixa de la ciutat.

El text parteix d'una idea aparentment simple, però carregada de conseqüències: les ciutats poden aprofitar les seves economies musicals per construir comunitats més inclusives i pròsperes. Dit així, la música deixa de situar-se només en el terreny de la programació cultural o de l'expressió artística i comença a aparèixer com una peça rellevant en la manera com s'organitzen la vida urbana, l'activitat econòmica i les relacions comunitàries.

Aquest és, probablement, el primer gran desplaçament que planteja el document, el *Manual de resiliència para Ciudades Musicales* de Sound Diplomacy. El text no es limita a defensar la música com un bé cultural valuós, sinó que proposa situar-la explícitament com a motor de recuperació postcrisi. I aquí la pregunta ja no és només com protegir una activitat cultural especialment afectada per la crisi, sinó què passa quan una ciutat decideix incorporar-la com a part de la seva arquitectura estratègica.

Aquest matis és important, perquè el document suggereix una idea de fons força contundent: si la música hagués estat integrada de manera més estructural en les polítiques urbanes, l'impacte de la crisi sobre el sector hauria estat menor. Això desplaça el diagnòstic. La vulnerabilitat del sector musical no apareix només com una conseqüència conjuntural d'un moment excepcional, sinó també com el resultat d'una determinada manera d'haver-lo considerat institucionalment: sovint com un àmbit valuós, sí, però perifèric; visible, però no sempre central; celebrat simbòlicament, però poc integrat en els mecanismes forts de planificació urbana.

És aquí on el text guanya gruix. El manual articula un pla de nou punts que funciona com a guia d'acció per a les ciutats, amb propostes orientades a activar la creació i el treball dels artistes, convertir la creativitat en inversió comunitària, desenvolupar infraestructures culturals, integrar la música en les polítiques públiques, impulsar l'economia nocturna o establir mecanismes de compensació per als artistes. Però el més rellevant no és tant la suma de mesures concretes com la lògica que les sosté: la música ja no s'hi pensa com a contingut, sinó com a sistema.

I pensar-la com a sistema canvia molt les coses. Vol dir entendre que la música no depèn només del talent o de l'oferta artística, sinó d'un ecosistema més ampli que inclou artistes, espais, públics, regulació, condicions laborals, mobilitat, activitat econòmica i formes de convivència urbana. Vol dir, en definitiva, que allò que sovint s'ha llegit com a "sector cultural" pot ser també llegit com una infraestructura urbana amb efectes que travessen altres àmbits de la ciutat.

Aquest enfocament connecta de manera clara amb una altra idea important: la necessitat d'incorporar els agents del sector en la presa de decisions. No es tracta només de regular millor o de protegir una activitat fràgil, sinó de reconèixer que les polítiques públiques sobre música difícilment poden ser efectives si es dissenyen sense els actors que sostenen quotidianament aquest ecosistema. Aquí el debat deixa de ser només cultural i es converteix també en un debat de governança. Qui defineix què necessita una ciutat musical? Qui decideix quines pràctiques es protegeixen, quins espais es fan viables i quines formes de vida urbana es consideren compatibles amb aquesta aposta?

Aquest punt és especialment rellevant perquè el document defensa un enfocament clarament transversal. La música s'hi vincula amb el desenvolupament econòmic, la cohesió social i la identitat urbana. I això reforça una idea que cada cop apareix amb més força en els debats contemporanis: la cultura no només produeix continguts o experiències, sinó que pot funcionar com a infraestructura social, és a dir, com un conjunt de pràctiques, espais i relacions que sostenen la vida col·lectiva i contribueixen a fer ciutat.

Ara bé, és precisament aquí on el manual també obre una tensió que val la pena no suavitzar. Pensar la música com a sector estratègic pot reforçar-ne el reconeixement institucional, donar-li pes en l'agenda pública i ampliar els marcs des dels quals es justifica la inversió. Però també la introdueix més de ple en una lògica de competitivitat urbana, posicionament de marca i rendiment econòmic. I aquesta operació no és neutra.

Perquè quan la música entra en lògiques de ciutat estratègica, també corre el risc de ser valorada sobretot per allò que activa, atrau o rendibilitza, més que no pas per allò que sosté, articula o permet socialment. Dit d'una altra manera: el mateix moviment que la pot fer més central en les polítiques urbanes també la pot exposar a noves formes d'instrumentalització.

Això no invalida el plantejament del manual. El fa més interessant. Perquè obliga a formular una pregunta de fons que no és menor per a les polítiques culturals locals: què vol dir integrar la música en l'estratègia urbana sense reduir-la a una funció econòmica o reputacional? I encara més: com es pot reforçar l'ecosistema musical d'una ciutat sense convertir-lo només en recurs per competir, atreure o projectar-se?

El pla de resiliència per a ciutats musicals proposa entendre la música com a infraestructura urbana i motor de desenvolupament, integrant-la de manera estructural en les polítiques públiques.

Shapiro, S. (2019). [Manual de resiliencia para Ciudades Musicales](#) [2]. Sound Diplomacy. sounddiplomacy.com [3]

Categories: Manual, guia

Categories: Informes i documents

Tags: polítiques culturals

Tags: desenvolupament territorial

Tags: sectors culturals i creatius

Tags: governança cultural

Tags: economia de la cultura

- [4]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2020/sonin-les-ciutats>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/musiccitiesresiliencehandbookspanish.pdf>

[3] <https://www.sounddiplomacy.com/better-music-cities>

[4] <https://interaccio.diba.cat/node/8283>